

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

22. ŘÍJNA 2006

Z obsahu:

Pravý Izraelita

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
4. října 2006
- strana 2 -

Magdaléna ze Spella

Laura Pisanello
- strana 4 -

Naléhavost svatosti

Magdaléna ze Spella
- strana 6 -

Učit se dávat

Rozhovor se sestrami
Marií a Annou
z kongregace Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova
- strana 7 -

Neúnavný nositel Krista

Giacomo Maffei
9. listopadu 1914 -
24. července 1935
- strana 8 -

Velký zázrak - když slunce tančilo

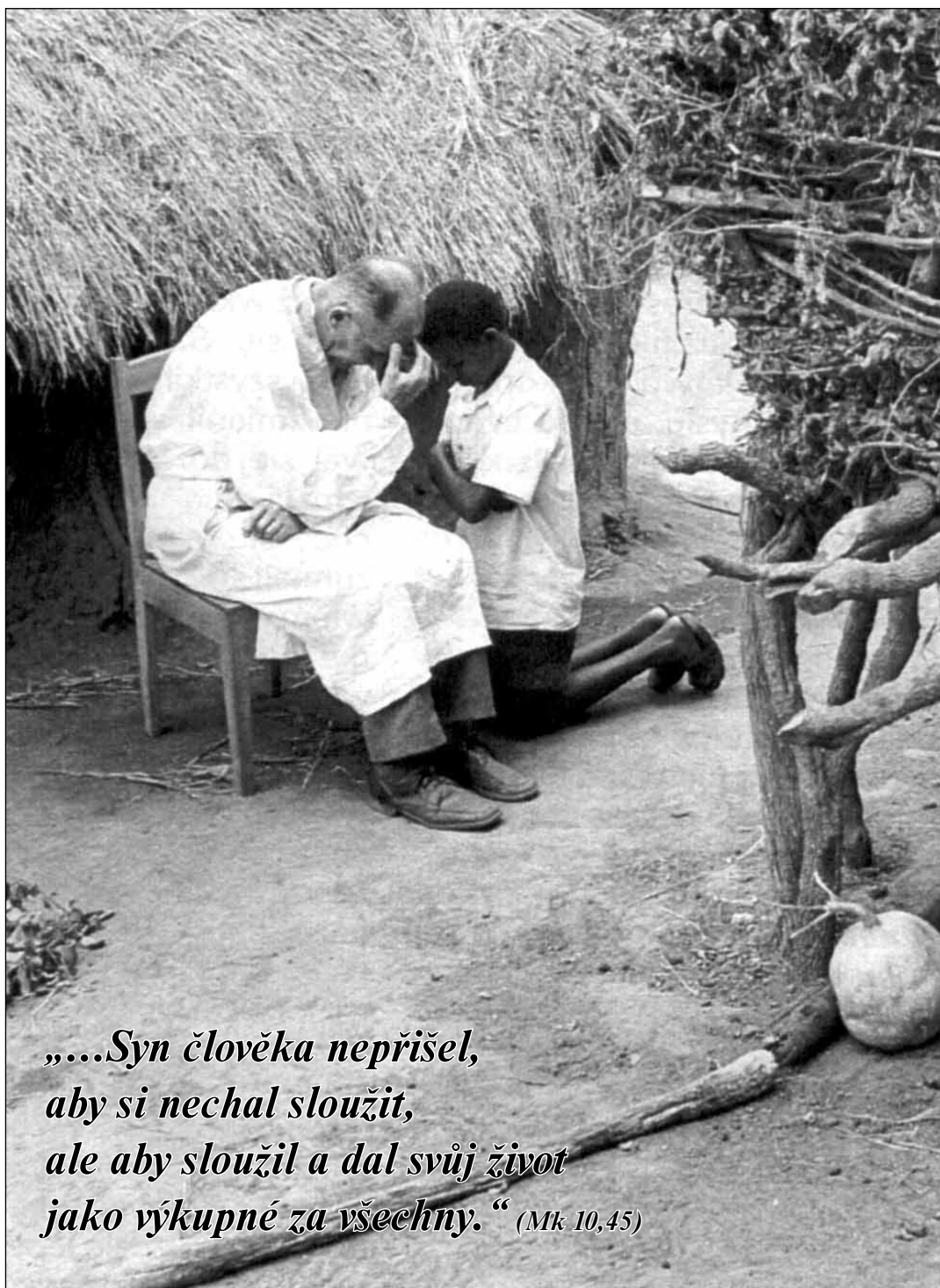
Beno Mikocki OFM
- strana 10 -

Růženec Panny Marie

P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (77)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*„...Syn člověka nepřišel,
aby si nechal sloužit,
ale aby sloužil a dal svůj život
jako výkupné za všechny.“ (Mk 10,45)*

V seriálu o apoštolech, které Ježíš povolal během svého pozemského života, přitahuje dnes naši pozornost apoštol Bartoloměj. Ve starých seznamech Dvanácti je vždy umístěn před Matoušem a střídá se se jménem toho, který ho předchází, a tím může být Filip (srov. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,14) nebo Tomáš (srov. Sk 1,13). Jeho jméno je jasné paronymikum, protože je utvořeno ve vztahu ke jménu otce. Jedná se totiž o jméno aramejského charakteru bar Talmay, což znamená právě syn Talmayův.

Skepse z neznalosti

O Bartoloměji nemáme vědomostí, týkajících se jeho profilu. Jeho jméno se totiž objevuje pouze v rámci výše citovaných úplných seznamů Dvanácti a nevyskytuje se v žádném vypravování. Tradičně je označován jako Natanael: toto jméno znamená „Bůh dá“. Tento Natanael pochází z Kány (srov. Jan 21,2) a je tedy možné, že byl svědkem velkého znamení, které zde Ježíš vykonal (srov. Jan 2,1-11). Identifikace dvou osob je pravděpodobně motivována skutečností, že tento Natanael je ve scéně povolání, kterou vypráví Janovo evangelium, umístěn vedle Filipa, tj. na místě, které má v seznamech ostatních evangelii. Tomuto Natanaelovi Filip sdělil, že našel toho, o kterém píše Mojžíš v Zákonu a proroci: *Ježíše, syna Josefa z Nazareta* (Jan 1,45). Jak víme, Natanael mu oponoval dosti závažným předsudkem: *Může z Nazareta vzejít něco dobrého?* (Jan 1,46a). Tento druh popírání je pro nás svým způsobem významný. Ukazuje nám totiž, že podle židovského očekávání nemohl Mesiáš pocházet z vesnice tak zapadlé jako právě Nazaret (viz také Jan 7,42). Současně však zdůrazňuje Boží svobodu, která může překvapit naše očekávání a dává se nám nalézt právě tam, kde ho nečekáváme. Na druhé straně ví-

Pravý Izraelita

Apoštol Bartoloměj – Natanael

me, že Ježíš nepocházel výslovně „z Nazareta“, protože se narodil v Betlémě (srov. Mt 2,1; Lk 2,4). Natanaelova námitka je tedy neopodstatněná, protože se zakládala, jak se často stává, na neúplné informaci.

Význam osobního setkání

Příběh s Natanaelem nám vnuká další úvahu: ve svém vztahu k Ježíši se nesmíme spoko-

jit s pouhými slovy. Filip ve své odpovědi dává Natanaelovi významné pozvání: *Pojď a uvidíš!* (Jan 1,46). Naše poznání Ježíše potřebuje především živou zkušenost: svědectví druhých je jistě důležité, protože zpravidla celý náš křesťanský život začíná zvěstí, která se k nám dostane díky jednomu nebo více svědkům. Ale pak musíme přijít my sami, abychom byli zasa-

ženi osobním hlubokým a intimním vztahem k Ježíši; obdobně Samaritáni, když slyšeli svědectví své spoluobčanky, že potkala Ježíše u Jakubovy studnice, chtěli mluvit přímo s ním, a po této rozmluvě řekli ženě: *Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa* (Jan 4,42).

Ježíšova chvalořeč

Vraťme se však ke scéně povolání. Evangelista nám líčí, že když Ježíš spatřil, jak se Natanael blíží, zvolal: *To je pravý Izraelita, ve kterém není lsti* (Jan 1,47). Je to pochvala, která připomíná text žalmu: *Blahoslavený člověk..., v jehož duši není lsti* (Ž 32,2), která však probudí Natanaelovu zvědavost a on udiven odpoví: *Odkud mě znáš?* (Jan 1,48a). Ježíšova odpověď není bezprostředně srozumitelná. Říká: *Vídel jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem* (Jan 1,48b). Dodnes je obtížné pochopit přesně smysl těchto posledních slov. Podle toho, co říkají odborníci, je možné, že vzhledem k tomu, že fíkovník byl označován jako strom, pod kterým sedávali učitelé Zákona, četli Bibli a vykládali ji, je zde naznačen druh zaměstnání, kterým se Natanael zabýval v okamžiku povolání.

Významné vyznání víry

Nicméně to, co je v Janově vyprávění především důležité, je vyznání víry, které nakonec Natanael jasně vyslovil: *Rabí, ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele* (Jan 1,49). I když nedosahuje intenzity Tomášova vyznání, kterým končí Janovo evangelium: *Pán můj a Bůh můj!* (Jan 20,28), Natanaelovo vyznání má přesto funkci otevřít celé čtvrté evangelium. Je v něm obsažen první důležitý krok na cestě přilnutí k Ježíši. Natanaelova slova staví na světlo dvojí komplementární aspekt Ježíšovy identity: Uznávají jednak

Pokračování na str. 12

EDITORIAL

Měsíc říjen je mimořádně štědrý na vzácné duchovní dary. Připomeňme si aspoň ty nejhlavnější, aby se nám nestalo, že štědrou Boží nabídkou ani náležitě nevyužijeme. Především nám tento měsíc vždy znovu připomíná, že můžeme žít trvale v nejvyšší a nejvznešenější společnosti, ve společnosti andělů. „Řekni mi, s kým se stýkáš, a já ti řeknu, jaký jsi,“ říká známé přísloví. Dnes se snadno setkáme i s takovými souvěrci, kteří už fenomén andělů pokládají za překonaný, ať už jsou to andělé nebeští nebo andělé zavržení. Zatímco Bůh nás pozvedá z této pozemskosti do své nadzemské společnosti, oni si naopak usmysleli, že se vynasnaží jak „uzemnit“ Boha.

Kdo tuto zemi nepokládá za svůj trvalý příbytek, ale chápe svůj život jako pouť k nebeské vlasti, může být jen nesmírně vděčen Bohu, že díky jeho nesmírné dobrotivosti máme možnost být trvale ve styku nejen s pozemskou, ale i s nebeskou společností a že s ní jsme dokonce spřízněni vyšší duchovní stránkou svého lidského bytí. Je to skutečné nadpřirozené příbuzenství, kterému se hloubkou a ani rozsahem žádné pokrevní příbuzenství nemůže rovnat. Krivdíme sami sobě, když o tuto nebeskou společnost nedbáme, a to tím spíše, že zde na zemi se můžeme cítit stále více osamoceni a izolováni jako „zmenšující se menšina“

Pokračování na str. 13

Pravá velikost

*Syn člověka přišel,
aby dal svůj život za mnohé*

Abys vstoupil do atmosféry, v jaké se odehraje dnešní Ježíšův dialog s učedníky, vezmi Markovo evangelium a vrať se o tři verše zpět. Připojíš se tak k Pánu na jeho cestě, která vede do Jeruzaléma. Na jejím konci se již zcela jasně rýsuje Golgota a kříž. Protože už zbývá tak málo času, Pán mluví po třetí a nejdrobněji o blížícím se utrpení a smrti⁽¹⁾, ale ani tentokrát se nesetkává s pochopením. Apoštolové jako by jeho slova vůbec nebrali na vědomí. Tentokrát jsi svědkem, jak někdy ani Ježíšova osobní přítomnost nedokáže zaplašit roztržitost, kterou vyvolává sebeláska. Přímou v jeho společnosti se může člověk tak zahledět do sebe, že není schopen vnímat jeho slova. Jan i Jakub ani neslyší, o čem mluví, protože se nemohou dočkat, kdy skončí svou řeč, jen aby už mohli vystoupit se svou žádostí. Začali přitom dokonce přehlížet i svých deset druhů a myslí jen na to, jak si zajistit pro sebe co nevyšší a nejčestnější postavení: *Dej nám zasednout...*

„Nevíte, oč žádáte. Myslíte jen na potěšení, které vám slibuje vaše samolibost.“ K Pánu se nepřibližuješ tím, že myslíš na sebe. Být mu nejbližší znamená především být mu nejpodobnější. Máš dnes přijmout, že takoví jsou právě ti, kdo na sebe zcela zapomínají a myslí na to, jak sloužit druhým.

Žádost synů Zebedeových vyvolala pochopitelnou nelibost a nevaživost ostatních. Nelíbí se jim, že ti dva začali jednat na svou vlastní pěst. Mají za to, že přidělování funkcí a postavení se týká všech. Jakub a Jan předběhli ostatní v tom, na co i oni v hloubi duše pomýšlejí.

Obrať však svou pozornost k Ježíši a pozoruj jeho nesmírnou trpělivost. Ani slovem nevyčítá svým přátelům jejich malichernou ješitnost. Naopak, využije neshod a hašteřivosti, kterou vyvolala ctižádost, aby jim z tohoto jejich pohledu znovu přiblížil smysl svého i jejich ponížení a utrpení. Jeho cesta ke slávě nevede směrem vzhůru, tím méně na úkor druhých. Ježíšova cesta ke slávě směřuje dolů přes propast ponížení a utrpení, podstoupeného z lásky k těm, kteří potřebují vysvobození. Vyhrazuje si postavení, ve kterém bere na sebe viny všech lidí.

Můžeš si uvědomit, co to znamená, vzít na sebe cizí viny? Není tomu tak, že nejsi často schopen vzít na sebe poctivě ani ty

vlastní? Ospravedlňuješ se sám před sebou i před druhými a cítíš se dotčen i oprávněnou výtkou, natož nespravedlivou. Přestaň se zabývat tím, kde ti bylo ukřivděno, kde se ti nedostalo očekávaného ocenění, a zaměstnej své srdce jinými zájmy: uč se dívat se kolem sebe pohledem, který hledá, **komu bys mohl posloužit**. A nezačínej se přitom starat, zda i druzí slouží tam, kde by měli a mohli. To by ses jen vracel k panování a ovládnání druhých.

Vedle Božího Syna, který přišel, aby sloužil, i ten nejjednodušší úkol tvé každodenní práce, který tě snad už unavuje svou monotónností a ustavičným opakováním, dostává nový a vznešenější smysl. Velikost i nejjednodušší a nejjednodušší služby se zakládá na její trpělivé vytrvalosti a věrnosti Pánu.

Mocní tohoto světa si žárlivě chrání svůj monopol, aby je nikdo nepředstihl a nezastínil. Ježíš dělá pravý opak: nijak neskrývá své tajemství a každému nabízí svůj *křest* i svůj *kalich*. Cítíš-li touhu vyznamenat se něčím, co nikdo jiný neudělal, můžeš se proslavit jako On svou poslušností a pokorou, o kterou nemusíš bojovat s konkurencí, nýbrž jen sám se sebou.

Pán ti představil nejen svůj příklad, ale i otevřenou možnost jít za ním na cestě k **jeho slávě**. Buď mu za to vděčný. On tě zve k následování, i když ví, že to pro tebe nebude lehké, ale nemusíš se bát. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost.*⁽²⁾ *Hospodinův Služebník* bude i tvým Služebníkem, projevíš-li ochotu a zájem, aby tě naučil své **služebnosti**.

Vratká radost mocných, že si podrobili druhé, je placena ustavičným strachem o vlastní postavení. I když ti bude někdy proti srsti pocit pokoření, že máš posluhovat druhým, odmění tě už zde na zemi pocit dosud nepoznané svobody a především tě odmění ona nejhlubší radost, kterou vynalezl sám Bůh: radost z darované radosti, kterou jsi přinesl těm, kdo ji dosud marně hledali. Vynasnaž se, aby tě o tuto tvou službu nemuseli prosit a aby je tvoje služba nijak nepokořovala ani nenutila, aby ti byli vděční.

Můj Pane, *tvoje slovo je správné, spolehlivé je celé tvoje dílo,*⁽³⁾ *ty máš soucit s mými slabostmi, u tebe najdu milost, kdykoliv potřebuji pomoci.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 10,33; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 33;

⁽³⁾ srov. tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 53,10–11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého služebníka utrpením; jestliže dá v oběť svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, Hospodinův plán se zdaří skrze něho. Po útrapách se jeho duše nasýtí světlem, svým utrpením můj Služebník ospravedlní mnohé, neboť na sebe vezme jejich viny.

2. čtení – Žid 4,14–16

Bratři! Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš Velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme proto s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli svou milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Evangelium – Mk 10,35–45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil jednu prosbu.“

Odpověděl jim: „Co chcete, abych vám udělal?“

Řekli mu: „Dej, ať ve tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“

Oni mu odpověděli: „Můžeme!“

Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponoření budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“

Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Magdaléna je zvláštní mystička: zachovává si francouzskou racionalitu, radostnou veselost i ironii. Je schopná nadchnout se pro smažené brambůrky, stejně jako se rozplakat, když vysloví jméno svatého Antonína. Je ironická. Její tenký hlas budí dojem, že je mladší než ve skutečnosti. Používá počítač, má Písmo svaté na CD, publikuje řadu knih u nejvýznamnějších nakladatelství, ale vždy s dovolením svého zpovědníka.

Přišla do Spella počátkem 70. let přímo z Francie, kde žila spolu se svým manželem a dcerami, když jí náhle Pán uložil, aby odešla do země svatého Františka. A pro ni je poslušnost tou nejdůležitější věcí. Její dům je na ulici Povera vita (Chudý život) 14 a je otevřen pro Boží chudé a pro všechny osoby, které chtějí přijít a modlit se, všem, kteří hlavně v létě sem přicházejí hledat mír, „lidé bez trvalého bydliště“, říká Magdaléna Lowitová, „kteří přicházejí, aby se zde vyspali a přijali trochu přátelství. Za dvacet osm let jsme pochopili, že máme lidem pomáhat žít. O tento dům se stará jen Ježíš: nebyli jsme nikdy bohatí, ale vždy jsme měli co jíst.“

V „Domě chudých“ žije také její dcera, manžel Alexander, Klaudie a Ester, řeholní sestry, a poslední tři roky také Roberta, profesorka z Neapole. Ráno, ještě za umbrijského chládku, se časné vstává. Následuje půlhodina modlitby v mlčení. Pak se čtou žalmy a rozjímá o evangeliu. Po snídani každý vykonává nějakou práci v domě nebo s rolníky na poli. Odpoledne je hodinová adorace před svatostánkem. Pak se jede autem ke kapucínům, kde jsou nakonec nešpory.

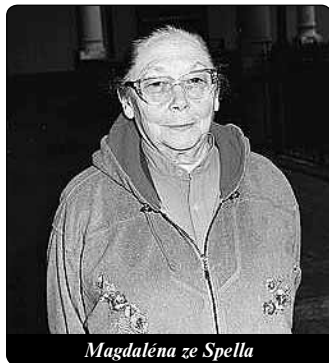
Magdaléna má dvě priority: adorace před svátostným Ježíšem a pohostinnost v Kristu.

Za ta léta prošlo „Domem chudých“ mnoho lidí. Některý z nich zanechal vzpomínky, stopy. Jako Karel Mazzaro: Byl z Neapole a dělal zde kuchaře. Měl

Magdaléna ze Spella

V srdci Umbrie, krajiny svatého Františka z Assisi, v městečku Spello žije Magdaléna, žena plná vitality jako dravá řeka a přijímá zde do svého domu hosty, kteří se sem přicházejí modlit nebo nemají kde bydlet. Její dům se nazývá „Casa della povera gente – Dům chudých“. Je to na půli cesty mezi Assisi a Folignem.

široké srdce a mnoho humoru. Pak odešel do Neapole ke kamaldulským dělat vrátného. Nebo Karel Sperandio, který zemřel před mnoha lety. „Byl to ochmelka skrz naskrz,“ vypravuje Magdaléna. „Přišel do domu ve stejný den jako Klaudie, před dvaceti

Magdaléna ze Spella

šesti lety. Byl to napůl Rakušan, napůl Ital. Otec byl bohatý měšťan v Linci a měl tohoto syna s jednou venkovankou z Adize. Po její smrti šel Karel k otci, ale zůstal v domě »bastardem«. Vyprávěl nám, že před druhou světovou válkou, když matka a babička šly sbírat dříví, zůstával doma sám a jednou ho dojal Ukřížovaný, který visel na stěně. Sňal ho ze zdi a zabalil do sukna, aby mu nebylo tak zima.

Byl velmi vzdělaný, krásný, homosexuál a jistě byl v Hitlerových oddílech. Nikdy nechtěl říct, co za války dělal, ale udělal prý také něco dobrého. Po válce přišel do Itálie, dal se na pití a nikdy neměl stálé místo. Jednou usnul pod kolonádou na Náměstí Svatého Petra. Když ho švýcarská garda budila, řekl: – Cože, to není dovoleno? Ale tady uvnitř bydlí můj bratr Pavel VI., který řekl: – Každý člověk je můj bratr.“ Jindy když spal v jednom sklepe a lilo, jeden tulák mu dal svou deku. „Na jedné straně Vatikán ti řekne: – Jdi odsud! a na druhé straně vandrák, chudý Kristus, se o tebe postará. To je věc k zamyšlení...!“

Karel byl člověk s hlubokou spiritualitou, a to dokazuje jeho smrt. „Vždycky mi říkal,“ pokračuje Magdaléna, „že prosil Ježíše, aby mu dal zemřít v Assisi. Jednou večer k nám přišel na večeri a druhý den šel žebrat k Panně Marii od Andělů. V poledne ho tam našli ležet na zemi. Odnесли ho do špitálu a odpoledne zemřel. Kapucíni ze Spella a městská správa z Assisi zaplatili jeho pohřeb a byl uložen ve Františ-

Magdaléna se svými hosty

kově zemi. Mám ráda tyto příběhy, protože v nich nacházím živého Pána, protože Pán vstal z mrtvých a žije.“

Fanoušek sv. Antonína

Magdaléna je členkou třetího řádu sv. Františka. „Kdo miluje Ježíše, nemůže nemilovat Františka a Antonína. Moje babička byla negramotná, ale měla velkou úctu k svatému Antonínovi a tu mi od malička vštěpovala. Také můj otec, který nikdy nechodil na mši, ale studoval u jezuitů, mě vodil na venkov, abych se podívala na kapličku, kde byl světec.

Když jsem měla pět roků, řekl mi, abych poprosila o něco svatého Antonína. Prosila jsem ho před jeho sochou tam v kapličce, aby mi poslal pěknou panenku. Druhý den ráno přišel podomní obchodník s hračkami a zaklepal na dveře. Když otec otevřel, spatřil velkou krabici s krásnou panenkou uvnitř a jakýsi hlas mi řekl: – To byl svatý Antonín, kdo ti ji přinesl.

Ale tento světec mi byl nablízku i při jiných příležitostech. Jednou v Camposampieru mě měli dokonce za blázna. Měla jsem jít do jedné rodiny a setkat se s knězem, který žil v našem domě devět let. Jedna paní mě měla zavést do kostela del Noce. Když jsme přišly na kostelní náměstí, náhle jsem se sama vznesla. Já nehledám iracionální věci, jsem strašně rozumová, nerudná, francouzská, ale náhle jsem se ocitla v cele svatého Antonína. Lehla jsem si tváří k zemi a cítila jsem, že jsem v jednom domě s Ježíšem. Všechno v mlčení. Žádné zjevení. Vždy se ptám: Odkud jsou tyto milosti?“

Uzdravený muslim

Magdaléna vypráví o svatém Antonínu ještě tento příběh. Viděla jednou přicházet Abdulláha, mladého Marokánce ve věku 24 let, velice krásného s očima jako jelen, ale s modrými rty i nehty. „Když jsem ho spatřila pochopila jsem, že mi ho Pán svěřuje. Řekl mi, že má podstou-

ZPRÁVY Z MISIJNÍHO SVĚTA

AFGHÁNISTÁN

V dubnu otevřely misionářky bliženské lásky matky Terezy z Kalkaty svůj dům v hlavním městě Afghánistánu Kábulu. Ubytovaly se v něm první čtyři sestry. Klášter posvětil P. Giuseppe Morette, představený misie v Afghánistánu.

Sestry byly přijaty velmi srdečně. Ihned začaly pečovat o opuštěné děti, které potřebují nejvíce pomoci. Na příjezd do Kábulu se připravovaly celý rok především studiem místního jazyka.

Na 99 % obyvatel vyznává islám. Jak vyplývá z mezinárodních statistik, žije zde obyvatelstvo v krajní nouzi.

INDIE: SESTRY MUSELY ODEJÍT

V provincii Gujarat došlo k neslýchanému aktu nesnášenlivosti. Řeholní sestry, které se zde již 57 let staraly o nemocné, musely nemocnici opustit. Fundamentalistická provinční vláda odmítla bez jakéhokoliv zdůvodnění sestrám salesiánkám prodloužit pracovní smlouvu s nemocnicí v Ahmedabadu. Vláda je vyzvala, aby opustily ubikace a odjely.

V provincii Gujarat došlo v posledním období k řadě útoků na křesťanskou menšinu, ačkoliv tato menšina prokazuje cenné služby ve školství i zdravotnictví. Důvodem

pracovat, mám velice zaměstnaný život, jsem chudobná, ale každý den svého života dám od nynějška jednu hodinu Pánu.

je žárlivost fundamentalistických hinduistů, která vůbec nedbá na to, že tím způsobem zbavuje mnoho obyvatel možnosti vzdělání a především lékařské péče.

AFRIKA

Obyvatelům Sahelu hrozí smrt hladem. Polovina z těchto ohrožených jsou děti. Na uspokojení potřeby potravin pro 3 mil. obyvatel Mauretánie, Mali, Nigeru a Burkina Faso by bylo zapotřebí více než 54 mil. dolarů. OSN zatím zajistilo 16,5 mil, tedy sotva třetinu. Zvláště kritická je situace v Mauretánii, pro kterou z potřebných 18 mil. dolarů bylo zajištěno jen 920 tisíc. Tuto oblast již celá desetiletí sužuje sucho, a co se urodí, zničí sarančata.

SAÚDSKÁ ARÁBIE

V Saúdské Arábii uvěznila policie katolického kněze. Kněz se souhlasem biskupa navštěvoval katolíky, kterých je v zemi asi 400 000 a nemá žádnou duchovní péči. Němí dovoleno se shromáždit k modlitbě ani v soukromém domě. Při jednom takovém setkání policie zatkla 2 kněze. Jediným povoleným náboženstvím je islám. Katolíci, kteří se o svátcích chtějí účastnit bohoslužeb, musí vyjet do sousedních Spojených arabských emirátů nebo do Bahrajnu.

I když to stojí námahu vstát každý den v pět, řekla jsem Ježíši: – Jsem tu pro tebe, jen pro tebe, protože potom mám mno-

ho práce, abych si vydělala na živobytí. Ale přes všechny obtíže a zaměstnání, které mi někdy berou dech, nikdy jsem Pána nepřipravila o tuto hodinu. Ta modlitba změnila můj život, protože modlitba mění život všech.

Je zbytečné dělat dlouhé řeči! Každý ať se sám od sebe rozhodne, že se věnuje adoraci a bude žít podle evangelia. Je to docela prosté! Také už proto, že Bůh nemůže od nás chtít něco obtížného, co je vyhrazeno expertům. Chce od nás jen prosté věci. Problém je v tom, že se bojíme Boha i prostých věcí.

Proto abychom žili podle evangelia, potřebujeme Ježíšovy milosti. Bez něho nemůžeme nic dělat. To je klíč: věnovat denně čas svému Pánu.

Ježíš říká: *Beze mne nemůžete činit nic.* A dále: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* Je-li opravdu s námi až do konce světa a jestliže bez něho nemůžeme nic dělat, je také pravda, jak říká svatý Pavel, že všechno můžeme v tom, který nás posiluje.

I já, Magdaléna, mohu všechno v Bohu, i když mě bolí žaludek, kosti apod. Když mám špatnou náladu, je to proto, že nejsem s Bohem. Jsem jen sama se sebou, proto v Kristu Ježíši se mohu znovu zvednout a vrátit se k Bohu. A skrze něho, bez ohledu na únavu a fyzické obtíže mohu jít na určité místo, abych svědčila o jeho lásce ke mně a ke všem lidem. A půjdu tam, ale přesně jen v tom okamžiku, kdy mi dává sílu, protože všechno mohu v tom, kdo mi dává sílu.

Je to on, kdo mi dává sílu, nikoliv já. Když spoléhám jen sama na sebe, musím se rychle vrátit k němu. Když však spoléhám na Ježíše, on se nemůže zmylit, když mi dává nějaký úkol. Jestliže to, co děláš tolik let, odpovídá Pánově vůli, můžeš alespoň doufat, že to děláš bezpečně, jinak, když jsi unaven, ti nezbyvá než skončit v nervozitě a vyčerpání. ■

pit srdeční operaci a že je již tři roky na čekací listině v Římě.

... Ubytovala jsem ho u jednoho lékaře ve Folignu. Pochopila jsem, že nebude-li ihned operován, hrozí mu smrt. Byl ženatý a jeho žena čekala dítě. Co dělat? Šla jsem do kaple. Za několik dnů mi telefonoval jeden lékař z Říma a uvnitř jsem slyšela, že to byl svatý Antonín. Abdulláh byl operován v Římě poté, co se mu narodila dcera, protože nechtěl před porodem zneklidňovat manželku. Jak něžní jsou Marokánci! Dnes se mu daří velice dobře a po operaci přišel do Padovy. Řekla jsem mu, že to, aby byl operován na klinice Gemelli, jsem vyprosila u svatého Antonína, a proto mu musím jít poděkovat. On přišel také. Byla jsem hrdá, že můžu jít vedle něho, protože byl velice krásný a všichni se za námi otáčeli. On dal dar svatému Antonínovi a já jsem se změnila ve fontánu, jako vždy. Nemohu proti tomu nic dělat. Jakmile vstoupím do baziliky, změním se v řeku slz. Dnes jsem prosila svatého Antonína, aby mě udělal svatou, protože mi chybí láska, trpělivost a tolik věcí, jsem »strašný brloh.«

„Od doby, kdy jsem poznala Ježíše, bylo to 21. března 1956, věnuji mu denně jednu hodinu svého času. Toto rozhodnutí jsem udělala, když jsem četla jednu větu učitelky Církve sv. Terezie z Avily. To změnilo můj život. Kvůli té větě jsem dnes zde a bylo to v Lecce jednou ráno. Ta věta zní:

»Jestli někdo věnuje každý den jednu hodinu mlčenlivé modlitby Pánu, já, Terezie, mu slibuji, že pozná Boha.«

Dvacet pět let to bylo to, co jsem chtěla. Poznat Boha a být poznána od něho, být od něho milována. Poznat v hebrejském významu znamená vstoupit do důvěrného styku a počít: Tak se říká o Adamovi, že poznal Evu, a pak se narodil Kain a Ábel.

Terezie z Avily osvětila můj život. Proto jsem si řekla: Nemohu dělat žádné velké věci, musím

Spello

Naléhavost svatosti

Když mi Pán mého života uložil, abych odjela do Itálie a založila ve Spello dům, který po mě žadal v Paray le Monial, musel mě nejdříve naučit, „co“ a „kdo“ je Církev. Církev neviditelná a věčná, jejímž aktivním údem se mám stát. Ale jak to Pán udělal, abych to pochopila?

Během mše svaté při biskupském svěcení Monsignora Berniniho 10. prosince 1970 v Quercia di Viterbo stála jsem v lavici a snažila jsem se spatřit něco z obřadu. Zatímco tělesný zrak sledoval to, co se odehrávalo, jiné oči, které nedokážu popsat, viděly obraz mnohem více zapomenutý, pramen mé nesmazatelné a hluboké transformace.

Blahoslavená Panna držela na svých kolenou svého Syna, zraněného a trpícího, plného hmožděnin a ran, a zdálo se mi, že se na mě dívá, jako by o něco naléhavě prosil. Byl to obraz, který jako by říkal: „Ty, nerozděluj, ale pomaz.“ A bylo mi, jako by mi podával nějaký předmět, který neumím ani popsat, ani si představit.

Toto vnitřní vidění trvalo krátký čas, ale vtisklo se mi nesmazatelně a naučilo mě všemu, co jsem měla vědět o Církvi!

Pochopila jsem, že Církev je Kristovo tělo, které se vtěluje v dějinách, tělo zraněné a stále trpící, sestavené z miliard buněk, kterými jsme my všichni po všechna staletí. Vidění tohoto Krista a jeho bolestné Matky mě naplnilo hlubokou vnitřní láskou. Další den po mém návratu do Foligna jsem vystoupila z vlaku a rozhodla jsem se, že se setkám s místním biskupem. To bylo něco, co bylo pro mě do té doby zcela nepředstavitelné. Nepocházela jsem z prostředí, kde se víra praktikuje, a moji rodiče nechodili na mši. Navíc jsem byla spíše antiklerikální a neměla jsem v době svého dospívání žádný kontakt se skutečně věřícími křesťany, ani s knězem, který byl podle mě pověřen naukou, která

se týkala spíše nevhodných způsobů chování.

Ale můj první duchovní vůdce mě učil, jak reagovat na tyto fenomény, které nezávisely ode mne. Napsala jsem všechno jeho nástupci otci z Chapel di Paray le Monial, a když jsem viděla plody pokoje, radosti a lásky Církve, které jsem doposud vůbec neznala, očekávala jsem pokojně na odpověď, která byla pozitivní a která mi sdělovala, že všechno mám dělat společně s biskupem a v poslušnosti vůči Církvi.

Tak tomu bylo a tak tomu dosud je.

Proč o tom píšu dnes? Protože cítím velkou bolest a v důsledku toho, že mám s takovou bolestí žít, napadá mě s velkou naléhavostí myšlenka, že je to sám Pán, který mě chtěl takto přidružit ke své bolesti. Nesmím zapomenat, že je to Madona v La Salette, Madona plačící, která stojí u počátků mého obrácení, a rány dnes přijímané jsou tak četné. Mám dojem, že procházíme obdobím úpadku, a to nikoliv úpadku Církve, která se nikdy nezhroutí, protože je v Kristu, ale úpadku lidských srdcí, která v sobě nesou Boží obraz, a nechtějí už poslouchat jeho zákon.

I přes svých 76 let se necítím zaostalá nebo konzervativní a dokazují to přátelství, která přijí-

BUTAN: VZMÁHÁ SE PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ

Dva bratři byli odsouzeni na tři a půl roku vězení za promítání filmu o Ježíši Kristu. Světové sdružení církví poukazuje na to, že v tomto jediném buddhistickém knížectví jsou křesťané stále diskriminováni a stávají se obětmi pronásledování. Benjamin a John promítali film v soukromém bytě. Policii o tom informoval jeden z účastníků projekce.

Od roku 1965 mají křesťané zákaz vstupu do Butanu. I když nová ústava zaručuje všem obyvatelům himalájského knížectví svobodu slova, vyznání a náboženství, týká se to prakticky jen buddhistů. Buddhismus je jediným státním náboženstvím v zemi. Butan má 1,8 mil. obyvatel. Křesťanů jsou 3 tis. a katolíků je 500.

mám ze strany tolika mladých. Ale dnes jejich způsob chování, to, jak jsou beze zbytku vláčeni světem, to je něco, co vyvolává pochybnosti o jejich důstojnosti i o důstojnosti, kterou chovají k sobě samým.

Děvčata klidně střídají jednoho muže za druhým a pak jdou na mši a přijímají Kristovo tělo podle rady kněze nebo i mniha, který jim říká: „To není těžký hřích, to je normální, když se lidé milují...“, anebo slyší jiného, který prohlašuje, že zpověď je hloupost a že je zbytečné chodit se zpovídat, protože to je zastaralý obyčej zaostalých lidí atd. A já se ptám, zda tito mladí jsou odpovědní za zkázu, do které upadají.

Pán, sladký Pán, mírný a trpělivý, trpí tímto stavem posvěcených osob, které se pokládají za učitele, a přitom neumí vést a nemají odvahu říkat pravdu pokorného katechismu Církve tomu, kdo s nimi přijde rozmlouvat.

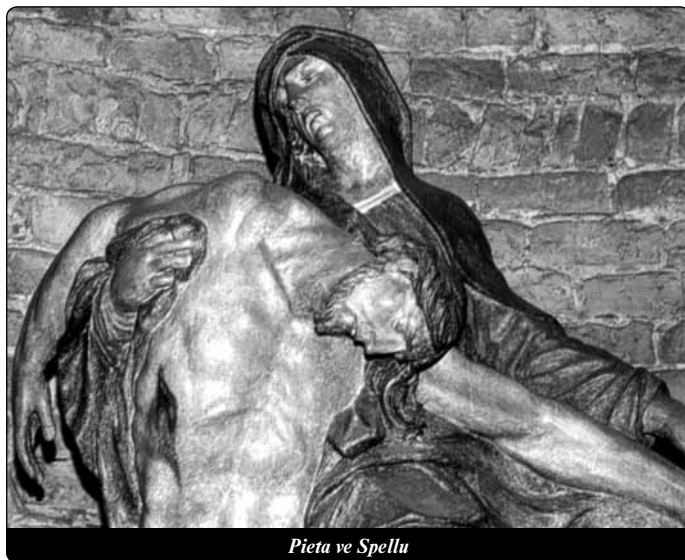
Zahledění do psychologie a různých teologií všechno zpochybňují a mají strach, aby nebyli zařazeni mezi zastaralé anebo úchylné. Anebo naopak je tu fenomén opačný, který působí v Církvi tolik zla, když se potkáme s posvěcenými fanatiky, kteří jsou stále na křížové výpravě tu proti tomu, tu proti onomu, jsou agresivní, všechno znají s neomylnou jistotou a jsou ochotni vyrazit do boje proti polovině lidstva.

Můj Bože, odpusť nám a především odpusť mně, protože ti nejsem schopná dát nic jiného než svůj život v službě tobě a pravdě, ale já sama ze svého nemám ani ctností, ani zásluhy.

Odpusť těm, kteří se už nemodlí, kteří zapomínají, že jsi živý a že místem setkání s Tebou je hloubka vlastního srdce, mlčení modlitby, která se Ti klaní, svatosti, které jsi založil, a také Písmo a Tradice Církve, protože tam jsi Ty sám, vtělený ve staletích, zraněný a krvácející, který stále od nás, kteří jsme se zasvětili absolutní a nerozdělené lásce, čekáš lásku, která přináší mírnost a pokoru, lásku, která dokáže umírat pro Tebe, která čeká na Tvou milost, která se neodděluje od oné pravdy, kterou jsi navěky Ty!

Můj Bože, svatá Trojice, které se klaním, povolej všechny svaté kněze a zasvěcené osoby a sešli jim své světlo, aby Tvůj lid, všechny ty buňky Tvého mystického těla se uzdravily a vytvořily z Tebe a z Církve místo Tvého zjevení uprostřed bídy tohoto světa.

Z Maria Ausilitrice 8/2006
přeložil -lš-

Pieta ve Spello

Učit se dávat

Rozhovor se sestrami Marií a Annou z kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Kde pracují v Bolívii sestry z vaší kongregace?

S. Marie: Kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova přišla do Bolívie v roce 1981 na pozvání biskupa Rodrigueze ze Santa Cruz a otců františkánů z Monteru. V současné době máme šest komunit: dvě v Monteru, vzdáleném 50 km od Santa Cruz, dvě na perifériích Cochabamy, jednu v Chapare v tropické části Bolívie a jednu v Puerto Ricu 100 km od Santa Cruz. Díky Božimu požehnání je nás 34, z toho 8 sester jsou Polky. Ostatní sestry jsou domorodé a jedna je z USA. První Bolivijka vstoupila do naší společnosti v roce 1984. Je to Boží milost, že na tomto území jsou povolání a děvčata se hrnou do kongregace. Pracujeme hlavně v sirotčincích, které jsme založily v Monteru a v Cochabambě, ve kterých je 180 dívek. V Monteru vedeme také školku pro 200 dětí a jesle pro 200 kojenců.

S. Anna: Přijímáme děti, z nichž 80 % jsou přirození sirotci, většinou bez otce i bez matky. 10 % dětí nemá matku, protože v Bolívii mnoho žen při porodu umírá a otcové si s dětmi neví rady. Pomáháme jim při výchově. Jsou zde také dívky, které jsme přijaly, protože hrozilo nebezpečí znásilnění nebo v domě vládla nesnesitelná bída. V sirotčincích jsou také zdravotní střediska, kde pracují sestry jako ošetřovatelky. Máme také učiliště, kde probíhají kurzy střihů a šití a obsluhy počítačů.

V jakých podmínkách zde pracujete?

S. Marie: Montero je město s 90 tisíci obyvateli nedaleko aglomerace Santa Cruz. Také Cochabamba je větším městem. Nejchudší misií vedeme v Puerto Ricu, odkud pomáháme v desítkách okolních vesnic. Lidé zde žijí ve velice primitivních podmínkách,

bez elektriny a bez tekoucí vody. Přinášíme jim svědectví víry, přivádíme je do Církve, učíme je katechismu, protože bolivijské rodiny většinou nemají představu o katolické víře. Hrnou se k nám především děti a po dětech a jejich svědectvích pak přicházejí celé rodiny. To je opravdová misijní práce – učíme tyto lidi víře v Ježíše Krista. Bolívie je sice křesťanská země, říká se dokonce, že je katolická, ale víru zde praktikuje málo lidí. V neděli přichází do kostela jen málo Bolivijců. Proto je třeba začínat se vším od začátku. Od první chvíle našeho příchodu a od začátku práce uprostřed místního obyvatelstva přichází na mši svatou stále více lidí, zvláště dětí a mládeže.

Sestra Anna

Naše malá kaple v Puerto Ricu je každou neděli plná.

S. Anna: Je třeba ještě dodat, že v oblastech, kde pracujeme, je nedostatek kněží, a pracoviště jsou roztroušena v prostoru mnoha kilometrů. Jsou zde místa, kam kněz nepřišel celá léta. Teprve setkání se sestrami je pro tyto lidi příležitostí znovu poznat Krista a evangelium. V jistém smyslu zastupujeme kněze, připravujeme lidi k přijetí svátostí. Naše práce je velice rozmanitá, ale nesmírně potřebná, protože představuje typickou evangelizaci – přinášení a hlásání Dobré noviny.

Sestra Marie

S. Marie: Na příklad v tomto roce jsme začaly dojíždět do vsi Nueva America, ve které byla mše naposled před osmi roky. Kněží je v Bolívii tak málo a vesnice je tak vzdálená, že je obtížné tam dorazit, také proto, že scházejí pořádné silnice. Kněží nejsou s to dorazit do mnoha podobných míst. A ve vesnicích, kde nejsou kněží, jsou velmi aktivní různé sekty. Nyní připravujeme v Nové Americe dvacet dětí k prvnímu svatému přijímání. Jezdíme tam každé dva týdny s katechezemi. Často nás provází kněz. Velice mě překvapilo, že na první mši svatou tam přišel tak velký počet lidí. Nebyl tam ještě kaple, modlíme se pod širým nebem na prostranství před školou. Ve vesnici není elektrina, když je to možné, vozíme tam s sebou generátor, jinak pracujeme při svíčkách.

Kým jsou ti nečtění kněží?

S. Marie: Místních kněží je velice málo. Většinu duchovenstva představují misionáři. Je mezi nimi mnoho Poláků. Pracujeme s františkány, s verbisty a redemptoristy. Jsou zde i polští diecézní kněží.

S. Anna: Bolivijští kněží pracují hlavně ve větších městech, misionáři v těžko dostupných místech. V Bolívii jsou tři polští biskupové, dva františkáni a jeden verbista.

Jaké jsou nyní plány dalšího rozvoje vaší kongregace v Bolívii?

S. Anna: I když patříme ke kongregaci, která má nejvíce povolání, nestačíme početně vyhovět všem požadavkům a započá-

tým dílům. Snad budeme v budoucnosti pomýšlet také na jiná místa v Bolívii a Jižní Americe, ale v současnosti děkujeme Božskému Srdci za to, co se nám už podařilo dosáhnout. I přes personální těžkosti podařilo se nám otevřít v posledních třech letech dvě nová pracoviště, můžeme tedy mluvit o rozvoji našich misii.

Jak reaguje místní obyvatelstvo na vaši přítomnost a službu?

S. Marie: Lidé nás očekávají s otevřenou náručí a radostným srdcem. V Bolívii je mnoho takových míst, kde obyvatelé touží po přítomnosti sester, ale nemůžeme splnit jejich přání, dokud nás nebude více. Naše poslední pracoviště je toho dokladem. Lidé zde přes deset let prosili biskupa, aby jim poslal řeholní sestry, protože cítí, že jejich přítomnost je sblížuje s Bohem, že bude následovat celkový rozvoj jejich obce a že zde vznikne něco nového.

Jaké jsou vztahy místní správy a jiných katolických misionářů?

S. Marie: Můžeme říct, že vztahy s místní správou jsou spíše pozitivní. V úřadech, kde vyřizujeme různá povolení na budovy a práce a pod., jsou úředníci celkem vstřícní a pomáhají nám. Přirozeně, projevují se i těžkosti.

S. Anna: Všechno záleží na tom, kdo vládne, a vlády se mění tak rychle, že je obtížné jednoznačně říct, kdo nám přeje a chce nám pomáhat a kdo ne. Nebezpečí vznikají ze skutečnosti, že v Bolívii je mnoho stávek, nespokojenosti s politikou a stát často za všechno obviňuje cizince. Ale nějaké větší problémy nemáme každý den.

Jak se díváte na svou práci v Bolívii?

S. Anna: Pracuji v Bolívii teprve čtyři roky. Práce v misích byla mým snem od chvíle, kdy jsem vstoupila do kongregace. Vždy jsem chtěla odjet, abych

vydávala svědectví o Kristu těm, kteří to nejvíce potřebují. Pracuji s dětmi v sirotčinci v Cochabambě. Tato služba mi poskytuje mnoho radosti, protože každému dítěti, které přijmeme, prakticky zachraňujeme život. Kdyby zůstaly ve svém prostředí jako sirotci, nemohly by dokončit školní docházku a získat nějaké povolání.

S. Marie. Já pracuji v Bolívii již 22 let. Již jako novicka jsem toužila odjet do misii. Zpočátku jsem pracovala v Krakově, ale celou dobu jsem se modlila a věřila jsem, že jednou odjedu a budu někde hodně daleko. Jednoho dne se ukázalo, že je třeba posílit skupinu sester, která již tři roky pracuje v Bolívii, a matka představená se mě zeptala, zda chci opravdu jet, nebo jsou to jen pouhé sny. Odpověděla jsem, že jsem připravena. Dnes děkuji Pánu za těch 22 let, z nichž jsem 18 let pracovala v sirotčinci. Teď pracuji na nejkromnějším pracovišti v Puerto Rico a dojíždím s pastorační službou do odlehlých vesniček. Jsem Bohu vděčná, že mi dal možnost být v Bolívii a vydávat svědectví o Bohu a Církvi.

A také za krásný úsměv. Protože když po tak mnoha letech těžké nebezpečné práce se někdo umí tak usmívat, je to znamením, že Boží milost opravdu působí.

S. Marie: Myslím, že úsměv také přitahuje. Kromě toho po tak dlouhém čase mezi dětmi, i když mám už mnoho let, cítím se stále mladší.

Co vám leží nejvíce na srdci?

S. Anna: Mým snem je, aby všechny osoby, se kterými pracujeme, které získávají tak mnoho od Boha, od nás a od našich dobrodinců, uměly otevřít své srdce i na pomoc svým potřebným krajanům. Toužím, aby lidé uměli nejen brát, ale i dávat. To by pro nás misionáře byla ta největší radost.

*Z Misijne drogi 4/2006
přeložil -lš-*

Skupina vyráží každou neděli ráno. Šest kilometrů po cestě plné prachu nebo bláta podle roční doby. A zde je cíl – baráky ne daleko Bologně, kde bydlí nezaměstnaní a chudí dělníci. Mladenci vstupují do příbytků, rozdělují „poukázky“ na jídlo, léky, oděv a přinášejí mnoho radosti. Stojí je to každotýdenní úspory. Dva z nich jsou lékaři a ti se starají o nemocné. Patří k „Svatému Vincenci“. Jeden z nich se jmenuje Giacomo Maffei, student prvního ročníku medicíny. Jeho otec je malý průmyslník v Casalmaggiore. Od prvních roků života je náročným chlapcem. Jeho otec říká: „Mým misionářem byl on. Nesnášel, když člověk jedním způsobem věří a jiným způsobem jedná.“ Maminka ho prostým způsobem učila milovat Ježíše a ukazuje mu často na kříž, znamení jeho velké lásky.

Jednou v sobotu mu učitel řekl: „Zítřka je neděle. Pojďte se mnou, uděláme si výlet na kole.“ Giacomo odpověděl: „A co mše svatá?“ „Pro jedenkrát...“ „Mý-

Neúnavný nositel Krista

Giacomo Maffei

9. listopadu 1914 – 24. července 1935

líte se,“ odpověděl student. „Vy byste nám měl dávat příklad, a místo toho...“

Narodil se v Kremoně 9. listopadu 1914. Již v základní škole byl pilným žákem, pak se dal zapsat na střední školu. Studium bral vážně, ale v kvintě propadl při zkoušce z matematiky.

Po tomto neúspěchu se Giacomo rozhodne: „Půjdu opakovat kvintu u salesiánů v Turíně.“ Po nějaké době řekl: „Tam se mi rozsvítilo světlo o mnoha věcech. Pán mě velice miluje.“

V dubnu se poprvé účastní duchovních cvičení. Tři dny rozjímání a modliteb. Novým způsobem se setká s Ježíšem jako svým největším Přítelem, který zcela změní jeho život. Napsal: „Podstoupil jsem mnoho bojů se sebou samým. Jsem spokojen, protože nyní jsem pochopil, že jsem se narodil pro život věčný. Přemýšlel jsem o sobě

a o své budoucnosti. Co budu dělat ve svém životě?“

S Donem Tonim

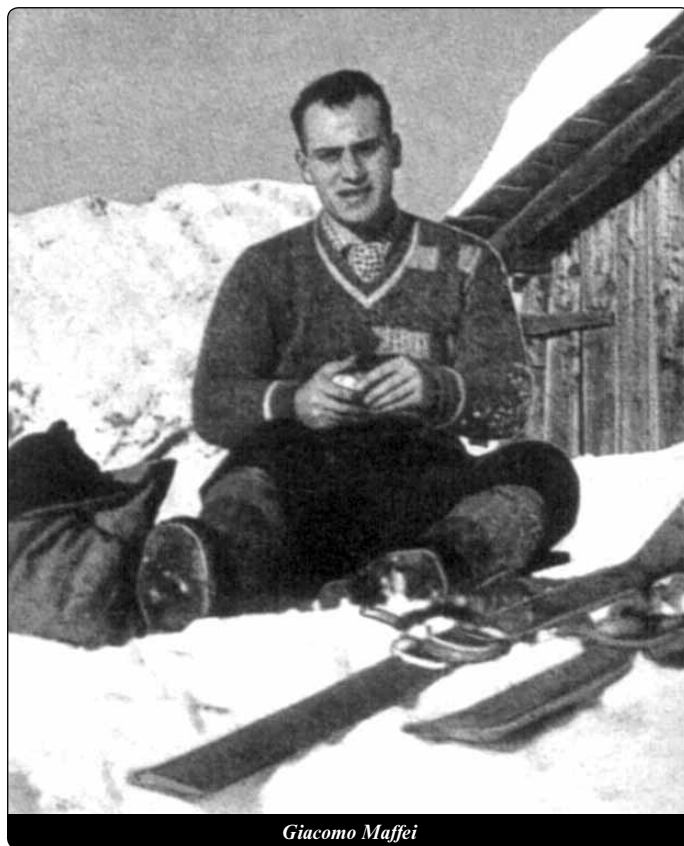
Ve škole chtěl uspět ve všem včetně matematiky. Hledá dobrého vůdce pro svou duši. U „Svatého Jana“ potká mladého kněze Dona Petra Zerbina, který se po malém váhání stává jeho duchovním vůdcem. „Potřebuji někoho, kdo by mi rozuměl a pomohl mi stát se dobrým křesťanem.“

Na konci školního roku složil zkoušky na lyceum. V říjnu nastupuje studium ve Valsalce na turínském návrší. Zde se seznámí s Donem Antonínem Cojazzim, profesorem filozofie, ředitelem ústavu a velkým přítelem mládeže. Říkají mu Don Toni. Ten dokáže v setkáních plných světla a radosti nadchnout mládež pro důvěrný život s Ježíšem Kristem a pro apoštolát uprostřed světa.

Giacomo přilne k Donu Tonimu a pokládá ho za svého učitele. Vstupuje do Katolické akce, která pracuje na jeho škole. Je rok 1931, rok, kdy začínají střety mezi nastupujícím fašismem a Katolickou akcí. Papež Pius XI. vstupuje na bitevní pole svou encyklikou „Non abbiamo bisogno“ (Nepotřebujeme). Giacomo nadšeně poznamená: „Budu mezi silnými a velkodušnými mladými lidmi, kteří se nestydí hlásat: – Jsme katolíci křesťané.“

Don Toni připravuje své mladé žáky, ke kterým patří i Giacomo, aby byli právě takoví: svobodní a silní, svědkové Ježíše Krista. Představuje jim vhodné vzory, mezi nimi Giorgia Frassatiho, který byl jeho žákem a zemřel ve věku 24 let před několika lety. „Budu jako on,“ rozhodne se Giacomo.

Na pozvání Dona Cojazziho vstoupí do sdružení svatě-

Giacomo Maffei

KONGO: NÁBOR DĚTÍ DO ARMÁDY

OSN odsuzuje rekrutování dětí pro vojenské akce v Kongu. Mladí chlapani a děvčata, kteří už prošli programem reintegrace a demobilizace, jsou znovu nuceni, aby vzali zbraně a účastnili se bojových aktivit.

Podle hodnocení OSN během války, která trvá od roku 1988, bylo do armády zařazeno nejméně 30 000 dětských vojáků mladších než 18 let. Zatím byl umožněn návrat 16 800 bývalých dětských vojáků do civilního života. Tyto programy mají přispět ke stabilizaci Konga a nastolení míru v zemi.

Problém dětských vojáků je velice vážný. Odhaduje se, že na světě bojuje se zbraní v ruce na 300 000 dětí. Ve 32 zemích navštěvují nezletilí vojenský výcvik a v 11 zemích bojují děti na frontě. Dramatická je situace v Ugandě, kde bylo uneseno 20 000 dětí a ty pak byly zařazeny do armády.

Dětští vojáci jsou obvykle chlapani ve věku od 10 do 14 let. Ve většině případů se pod vlivem narkotik mění v nelitostné zabijáky. Bojují v mnoha válkách, na které ostatní svět zcela zapomíná.

myšlenka na Giorgia Frassatiho a především každodenní svaté přijímání mu vracejí radost. A tu všude rozdává, i když se do jeho srdce vkrádá smutek a mozek se trápí studiem.

V 18 letech je v posledním ročníku. Chce ještě lépe poznat Ježíše a víru v něho. Učí se pilně k závěrečným zkouškám a sleduje události v Církvi a ve světě. „Nemůžeme zůstat lhotejní k problémům lidstva,“ poznamenává v lednu 1934. „Doba je bitva. Musíme se připravit, abychom žili a pracovali statečně pro katolickou věc.“

Když složil závěrečné zkoušky a obstál i z matematiky, zapíše se na lékařskou fakultu na univerzitě v Bologni, aby svůj další život prožíval jako dar. Opět začne se službami ve „Svatém Vin-

centi“. Sblíží se se dvěma staršími manželi, kteří mají mnoho dětí, ale nemají dosud církevní sňatek. Pozvolna je připravu-

Giacomo Maffei

je na přijetí této svátosti. Žena přijme také svatý křest. Oba přistoupí ke svaté zpovědi a svatému přijímání.

Od listopadu 1934 studuje v Bologni. Rozděluje svůj čas mezi studium a apoštolskou

Giacomo Maffei

ho Vincence ve Valsalice. V neděli, když si mladí po mši svaté hrají na dvoře nebo spolu diskutují, Giacomo odchází se svými druhy od „Svatého Vincence“ za chudými. Večer, když se všichni baví o sportu, je mezi nimi jako cizinec: „Když myslíme na ty, kteří trpí, případnou nám řeči o fotbalu hloupé.“

Chtěl by, aby všichni mladí vstoupili do „Svatého Vincence“, a opakuje: „Kdo slouží chudým, nachází Boha.“

Následují dny plné školní práce. Ježíš nadchl Giacoma, ale boj, aby mu zůstal věrný, je ostrý. Napsal si svá předsevzetí: „Máme přísnou povinnost: studovat a zase studovat.“ „Musím být čistý, Pane, především čistý.“ „Jak krásná je svatá zpověď, když je duše smutná a nenachází světlo!“

Ježíš jako odpověď

Během prázdnin v Casalmaggiore se setkává s chlapani a mluví s nimi o Ježíši a doporučuje jim ho jako jedinou odpověď na všechna jejich životní „proč“. Píše články do místních novin, jak to už předtím dělal v Turíně. Mluví, píše a jedná jako vůdce zamilovaný do Krista. Šetří, jak jen může, aby mu zbylo pro chudé. Vyhledává je v jejich domech, pohne otce k tomu, aby jim také pomáhal.

Jednoho dne pozve Dona Cojazziho do Casalmaggiore. Don Toni přijede a promluví o Kristu před mládeží, dospělými i před zástupci místní správy. Mluví o Kristově království ve společnosti, o chudých, kterým je třeba sloužit, o radosti života z víry. Giacomo je velice spokojený. Když Don Toni odejde, poznamenává si: „Pozval mě, abych ministroval při mši svaté. Budu to dělat vždycky. Řekl mi: – Dej mnoha lidem poznat Ježíše! To je příkaz, který vyplním.“

Také v druhém a třetím ročníku má trápení s matematikou, ale filozofie a literatura jsou jeho koníčkem. Uvědomuje si, že někdy je pro náhamu smutný, ale

činnost mezi nejpotřebnějšími. Chudinské baráky se stávají středem jeho nedělí, jak jsme již viděli. Navštěvuje je se svými přáteli, kteří sdílejí jeho ideály. Chce pro všechny vyzařovat Ježíše Krista.

Bez zastávky

V Bologni vstoupí do mariánské kongregace, aby mu Maria všude pomáhala roznášet Ježíše. Píše články do boloňského tisku, které jsou plné víry. Prochází krajem a farnostmi, aby nadchl mladé pro Ježíše. A studuje, aby se stal lékařem. Raimondo Mancini, pozdější významný novinář, na něho vzpomíná: „Giacomo Maffei byl čistý v pravém slova smyslu. Čistota krásná a radostná. Jeho život byl jako křišťál.“

Na jaře 1935 zapíše Giacomo do svého deníku: „Žít a pracovat, to znamená nosit v srdci rychlost, abychom dosáhli cíle.“ „U mladých je buď to taková svatost, že milují nade vše Boha, nebo žijí jako živočichové, nic miň a nic víc.“ „Kdo nechápe život jako flám, ale jako úkol, nemůže ztrácet čas.“

13. července 1935 nemůže ráno vstát. Má vysokou horečku. „Je to slepé střevo,“ konstatuje lékař. Zdá se, že operace je úspěšná, ale 23. července se horečka vrací. Zánět pobříšnice. Lékařský zákrok ho má vytrhnout z náruče smrti. Když se mu vrátí vědomí, cítí, že umírá. Má jen jedno přání: „Přineste mi Ježíše!“ Ve 23 hodin 24. července přijme svátosti umírajících. Svůj kříž svěří matce se slovy: „Je pro tebe. Uchovej si ho jako památku na mne!“

Nyní vidí Boha i svůj vzor Pierra Giorgia Frassatiho, který zemřel před desíti lety. Ještě v červnu si napsal jako svůj program: „Žít a strávit se pro ideál. Žít znamená být neúnavným nositelem Krista, který je Život.“

Z Maria Ausiliatrice 8/2006
přeložil -lš-

Mezi 13. květnem a 13. říjnem 1917 se zjevila Matka Boží šestkrát chudým pasáčkům Hyacintě (6), Františkově (7) a Lucii (10). Ale mnoho lidí pokládalo zprávu o těchto zjeveních za pouhou lež. I Luciina matka měla až do konce vážné pochybnosti.

Aby byly překonány pochybnosti, slíbila Matka Boží, že 13. října způsobí velký zázrak, aby všichni uvěřili.⁽¹⁾ Tuto předpověď děti předaly dále, a tak se 13. října dostavilo na místo zjevení 50–70 tisíc lidí, věřících, zvědavců i skeptiků.

Dostavili se i novináři největších portugalských listů. Pravděpodobně očekávali, že budou moci referovat o velkém „fiasku ve Fatimě“, když k žádnému zázraku nedojde. Ale všechno mělo dopadnou zcela jinak.

Profesor jako očité svědek

Nejdříve přinášíme svědectví Dr. José Maria Proença de Almeida Garet, univerzitního profesora z Koimbry. Tato zpráva má obzvláštní váhu, protože pokud vím, jednalo se o odborníka z oboru přírodních věd.

„Přišel jsem v poledne. Hustý déšť, který padal od rána, byl ještě posílen silným větrem a hrozila velká záplava... Byly asi dvě hodiny odpoledne. Několik okamžiků předtím prolomilo slunce svými paprsky hustou vrstvu mraků, které je dosud zakrývaly. Všechny pohledy se obrátily vzhůru jako přitaženy magnetem. I já jsem se pokusil na slunce podívat. Vypadalo jako deska s jasnými obrysy, zářící, ale nikoliv oslepující... Nemělo žádnou podobu se sluncem, tak jak vypadá, když svítí přes mlhovou clonu. Sluneční kotouč nebyl nezřetelný nebo nějak zacloněný, nýbrž vystupoval zcela jasně z pozadí, které ho obklopovalo. Tato zářící deska vypadala, jako by se dala do rychlého pohybu. Nebylo to živé jiskření hvězdného světla. Slunce kroužilo neobyčejnou rychlostí kolem sebe.

Velký zázrak - když slunce tančilo

Slyšeli jste již o slunečním zázraku ve Fatimě? Pravděpodobně ano. Ale věděli jste, že se v tomto případě jednalo o největší zázrak církevních dějin? Myslíte si, že přeháním? Můžete si udělat svůj vlastní úsudek na základě následující zprávy.

Náhle se zvedl v davu křik a volání. Slunce, které stále kroužilo stejnou rychlostí, oddělilo se od oblohy a blížilo se krvavě rudě k zemi a hrozilo, že svým ohromným ohnivým žářem všechno

zničí... Všechny tyto fenomény, které uvádím a popisuji, jsem sledoval zcela chladnokrevně a jasně bez jakéhokoliv pohnutí. Vysvětlení, co to mělo znamenat, přenechávám jiným.⁽²⁾

Davová sugesce?

Jedno vysvětlení pro sluneční zázraky bylo ihned po ruce: Jelikož zázrak byl předpovězen, přišlo do Fatimy mnoho lidí. Když pak někteří viděli na slunci zvláštní fenomén, přenesl se tento dojem na celý dav jako požár (podobně jako jásot při fotbalovém zápasu, když padne branka). Ale toto vysvětlení zce-

la vyvrací skutečnost, že zázrak bylo možno pozorovat v okruhu 1550 km². Mnozí svědkové, kteří tento zjev pozorovali z dálky, byli nevěřící a měli pro lehkověrné, kteří šli do Fatimy, jen pohrdání. Ze svědectví těch, kteří nebyli ve Fatimě, uvádíme dva příklady.

Kněz Joachim Lourenco, církevní právník diecéze Leiria, viděl zázrak ze vzdálenosti devíti mil. Lourenco byl tehdy školákem a zdržoval se se svým bratrem a několika dalšími dětmi ve vesnici Alburitel. Mysleli, že nastává konec světa. Podává tuto zprávu: „Nevěřím, že bych byl schopen popsat to, co jsem tehdy viděl. Díval jsem se upřeně na slunce. Vypadalo bledé. Oči mě vůbec nebolely. Vypadalo jako sněhová koule, točilo se kolem vlastní osy a náhle začalo klikatým pohybem padat z nebe. Zdálo se mi, že země je v ohrožení. Utíkal jsem a schoval jsem se mezi lidi, kteří plakali a mysleli, že v tom okamžiku nastane konec světa.

Kolem naší vesnické školy se shromáždilo množství lidí. My jsme vyběhli ze třídy ven, protože jsme slyšeli výkřiky lidí, kteří stáli před školou na ulici, když zázrak začal...

Na místě byl jeden nevěřící, který si celé dopoledne utahoval z hlupáků, kteří šli do Fatimy,

aby viděli docela obyčejné děvče. Nyní byl ohromen a upřeně se díval na slunce. Začal se třást od hlavy až k patě, zvedl ruce, padl na kolena do bláta a vzýval Boha.“⁽³⁾

Nevysvětlitelné

„Ze souhrnu všech svědectví víme, že se jednalo o čtveřý zázrak:

1. Lidé se dívali bez ochranných skel a slunečních brýlí či jiné ochrany na něco jasného, co pokládali za slunce.
2. Slunce vydávalo barevné paprsky, které zbarvily i předměty na zemi.
3. Slunce padalo na lidi.
4. Během několika minut byl dříve promočený terén zcela suchý.“⁽⁴⁾

Během deseti minut byly jak celodenním deštěm promočené šaty, tak rozmočlá půda suché. Pro sluneční zázrak neexistuje žádné přirozené vysvětlení.

Mariina starost o nás lidi

Fatima a především velký sluneční zázrak jsou dílem tvořivé lásky a starostlivosti Panny Marie a samozřejmě i lásky Boží k lidem. Měli bychom toto znamení Mariiny starostlivosti brát vážně, protože „Fatima zůstává na výsost aktuální“ (Sest-ra Lucie).

Zázrak ve Fatimě 13. října 1917 vidělo 50–70 tisíc lidí

⁽¹⁾ Předpověď zazněla poprvé 13. července a byla opakována 19. srpna a 13. září.

⁽²⁾ L. Gonzaga da Fonseca, *Maria mluví k světu*, Freiburg 98/99.

⁽³⁾ John Haffer, *Meet the Witnesses*.

⁽⁴⁾ A.a.O. 110/11

ČEŠTÍ A UKRAJINŠTÍ POUTNÍCI SPOLEČNĚ VE FATIMĚ

Královéhradecký emeritní arcibiskup Mons. Karel Otčenášek s generálním sekretářem České biskupské konference Mons. Ladislavem Hučkem a biskupem Mons. Janem Eugenem Kočišem za církev řeckokatolickou odletěli bezprostředně po národní svatováclavské pouti do Lisabonu a odtud do mezinárodního centra Světového apoštolátu Fatimy v Domus Pacis, aby zde doprovázeli 4denní společnou pouť 150 Čechů a Ukrajinců v portugalské Fatimě, kde nyní vrcholí přípravy na rok 2007, 90. výročí zjevení a slavnostní posvěcení baziliky Nejsvětější Trojice. Naši biskupové a poutníci se setkali s vicepostulátorem kanonizace fatimských dětí P. Luisem Kondorem a s novým biskupem diecéze Leiria-Fatima Mons. Antoniem Martem, který na slavnostní

posvěcení baziliky pozval Svatého otce Benedikta XVI.

Při společné mezinárodní bohoslužbě ocenil biskup Antonio Marto životní svědectví arcibiskupa Karla a společně s celou tribunou, zástupci církve i poutníci z celého světa jemu i naší zemi vyjádřili uznání velkým potleskem. Životní idea „univerzálního spřátelování“, kterou zpracoval arcibiskup Otčenášek, byla v letošním roce také oceněna Svatým stolcem. Jak vyjádřil manažer Domus Pacis Carlos Sarraiva, je to poprvé od zahájení své služby, co biskup Antonio takto přijal poutníky ze zahraničí ve Fatimě. Naši biskupové společně poobědvali s biskupem Antoniem a vyjádřili své upřímné poděkování za srdečnou atmosféru tohoto setkání.

Ing. Hana Frančáková

Biskupové u zdi před domem, ve kterém žili pasáči František a Hyacinta Marto (zprava: Kočiš, Otčenášek, Hučko)

Společný snímek poutníků z ČR a Ukrajiny před Růžencovou bazilikou ve Fatimě

Odešel velký mariánský biskup

Dne 8. října 2006 v 6.15 hod. zemřel ve věku 85 let

Mons. Pavol Maria Hnilica,

titulární biskup rusadský, předseda společnosti laiků papežského práva Pro Deo et fratribus – Rodina Panny Marie.

Narodil se 30. března 1921 v Uňatině na Slovensku. Po skončení školní docházky v roce 1935 jako nejstarší ze sourozenců pracoval v domácím hospodářství, protože jeho otec byl invalida. Když dosáhl věku 16 let, pracoval jako dělník na pile a na stavbě silnic a železnic. V roce 1939 složil zkoušky z prvních tří ročníků měšťanské školy v Krupině a ve školním roce

1939/40 byl žákem 4. třídy. Složil přijímací zkoušky na gymnázium v Kláštore pod Znievom, kde absolvoval ve školním roce 1940/41 pátou třídu. 30. července vstoupil do jezuitského noviciátu v Ružomberku. Po maturitě na trnavském gymnáziu v roce 1945 studoval v Brně a v Děčíně filosofii na jezuitském institutu. V roce 1948 se zapsal na studium filosofie a ruského jazyka na Filozofické fakultě Slovenské univerzity v Bratislavě. V roce 1949 začal studovat teologii na jezuitském institutu v Trnavě a pokračoval ve studiu v Bratislavě. Po likvidaci klášterů v roce 1950 byl v soustředovacím táboře v Jasově, Podolinci a v Pezinku. Na svobodu byl propuštěn 24. září 1950. Ve stejném roce 29. září byl v Rožňavě tajně vysvěcen na kněze. Biskupské svěcení přijal tajně 2. ledna 1951 v Rožňavě. Za osm měsíců vysvětil asi 50 kněží a vysvětil na biskupa Jána Chryzostoma Korce, pozdějšího kardinála. Protože byl na něho vydán zatykač, odešel 3. prosince 1951 do zahraničí. Na žádost generálního představeného studoval v Innsbrucku, později v Německu a na žádost Státního sekretariátu odešel do Říma. Jeho biskupské svěcení bylo zve-

řejněno 13. května 1964 během 2. vatikánského koncilu papežem Pavlem VI. Na koncilu vystoupil s projevem, ve které žádal, aby koncil odsoudil ateismus jako „nejzávažnější blud současnosti“. Od té doby se jako biskup věnoval slovenským emigrantům a vykonával mnohé jiné činnosti. Byl blízkým spolupracovníkem papežů Pia XII., Jana XXIII., Pavla VI.,

a Jana Pavla II. Šířil s velkou horlivostí poselství Panny Marie z Fatimy a úctu k ní, všestranně pracoval na obrácení Ruska. Spolupracoval s Matkou Terezou z Kalkaty a P. Werenfriedem van Straatem. Byl prvním, kdo mohl navštívit na klinice Gemelli Jana Pavla II. po atentátu 13. května 1981. Ve stejné době, kdy Jan Pavel II. vykonával zasvěcení světa Panně Marii Fatimské 24. března 1984, sloužil tajně v Moskvě v Uspenském chrámu (Nanebevzetí Panny Marie) mši svatou a vykonal akt zasvěcení. Založil dílo *Pro Deo et fratribus* a intenzivně pomáhal věřícím v komunistických krajinách. S velkou horlivostí také šířil spolu s P. M. Sieglem poselství Panny Marie, Matky všech národů z Amsterdamu. 25. března 2004 obdrželo jeho společenství Pro Deo et fratribus – Rodina Panny Marie definitivní papežské schválení. Od června 2006 žil v Nových Hradech u Českých Budějovic, kde se jeho zdravotní stav postupně zhoršoval a odkud ho Pán povolal k sobě na věčnost.

Pohřeb Mons. Pavla M. Hnilici se konal 18. října v Trnavě v katedrále Sv. Jana Křtitele. Tělesné ostatky byly uloženy v kryptě této katedrály.

PRAVÝ IZRAELITA – pokračování ze str. 2

jeho zvláštní vztah k Bohu Otcí, jehož je jednorozeným Synem, jednak vztah k národu Izrael, za jehož krále ho prohlašují, což je ta pravá charakteristika očekávaného Mesiáše. Nesmíme ztratit ze zřetele ani jeden ani druhý z těchto komponentů, protože když proklamujeme o Ježíši pouze nebeskou dimenzi, riskujeme, že z něho učiníme bytost éterickou a prchavou, a jestliže naopak uznáme pouze jeho konkrétní umístění v dějinách, skončíme tím, že zatěmníme jeho božskou dimenzi, která ho právě vystihuje.

Bartoloměj v podání tradice

O další apoštolské aktivitě Bartoloměje – Natanaela nemáme přesné zprávy. Podle informace, kterou podává historik Eusebius ve IV. století, jistý Pantenus měl najít přímo v Indii znamení Bartolomějovy přítomnosti (srov. Hist. Eccl. V, 10,3). V pozdější tradici počínaje středověkem se objevuje vyprávění, že zemřel tak, že mu byla stažena jeho kůže, a to se stalo velice populární. Připomeňme si známou scénu Posledního soudu v Sixtinské kapli, ve které namaloval Michelangelo svatého Bartoloměje, jak drží v levé ruce svou vlastní kůži, na které autor zanechal svůj autoportrét. Jeho ostatky jsou uctívány v Římě v jemu zasvěceném kostele na tiberském ostrově, kam je měl donést německý císař Otto III. v roce 983. Závěrem můžeme říci, že postava Bartoloměje i přes nedostatek informací, které se ho týkají, zůstává nicméně před námi jako ta, která nám říká, že je možno prožívat přilnutí k Ježíši a vydávat o něm svědectví i bez toho, že bychom vykonali senzační činy. Mimořádný zůstává sám Ježíš a každý z nás je povolán, aby mu zasvětil svůj vlastní život i smrt.

*Bollettino Vaticano 4. 10. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Růženec Panny Marie

„Mám si předělat růženec?“ ptal se leckterý řeholník, u jehož hábitu visí šňůra zrněk s patnácti desátkami.

Mezi posledními apoštolskými dokumenty papeže blahé paměti Jana Pavla II. jistě všechny zaujal ten, v němž nejvyšší Pastýř Církve zavádí věc vpravdě převratnou. Rozhodl, že modlitba posvátného růžence blahoslavené Panny Marie se rozšíří o dalších pět desátků.

V tajemstvích Světla máme rozjímat o křtu Páně a zjevení Nejsvětější Trojice, dále o prvním zázraku v Káně Galilejské na přímluvu Panny Marie a o zjevení Kristovy slávy. Ve třetím tajemství Ježíš hlásá všem pokání, protože se přiblížilo Boží Království, dále pak se na hoře Tábor zjevuje ve slávě a nakonec ustanovuje Nejsvětější Eucharistii.

Proč tato úprava starobylé modlitby? – znějí otázky s kladným i záporným znaménkem.

Je pravda, že blahoslavený Alan de la Roche z řádu dominikánů šířil růženec před více než pět sty lety v podobě, jak jsme ho znali donedávna, ale jak dlouho se růženec modlil v nezměněné podobě před bl. Alanem, není přesně písemně doloženo.

Legenda uvádí, že kolem roku 1210 růženec o patnácti tajemstvích dala sv. Dominikovi sama přesvatá Panna, když se světec tři dny modlil a postil v lesíku nedaleko jihofrancouzského města Toulouse, nemoha obrátit zatvrzelé bludaře. „Tuto zbraní zvítězíš,“ slyšel nebeskou přípověď.

Jak je tato modlitba Panně Marii milá a nám všem prospěšná, to dosvědčují velké i malé zázraky dějinami až podnes, např. vítězství křesťanských vojsk nad velkou přesilou mohamedánských námořníků u Lepanta dne 7. října 1570 nebo záchrana Rakouska před zlem komunismu po druhé světové válce.

(A každý může doplnit osobní události.)

Počet Zdrávasů úzce souvisí s žaltářem o 150 žalmech, z něhož časem vznikl breviář neboli liturgie hodin, jak ho známe dnes.

V prvním křesťanském tisíciletí se mniši modlili celý žaltář za jeden den. Je nasnadě, že rukopisné kodexy se nevešly do kapsy, ale byly to knihy obřích rozměrů. V chóru jich bylo relativně málo a více mnichů četlo z jednoho.

Kdo se z nejrůznějších důvodů nemohl modlit žaltář (třeba jen proto, že neuměl číst), odříkával 150 Otčenášů. Později byl pro tyto bratry zaveden mariánský žaltář se 150 Zdrávasy a snad se po každém desátém Zdrávasu vkládala modlitba Páně. K tomu přibyla rozjímání nad tajemstvími ze života Pána Ježíše a Panny Marie a růženec neboli věnec růží byl na světě.

Mystická úcta sv. Dominika k Panně Marii byla přítom více než významná.

Z hlediska časové posloupnosti nám v modlitbě sv. růžence chyběla tajemství z veřejného života Ježíšova, vždyť radostný růženec končí nalezením dvanáctiletého Ježíše v chrámě a bezprostředně navazují tajemství umučení Páně. Papež Jan Pavel II. tuto mezeru výstižně doplnil.

Avšak růženec sv. Dominika, přijatý z rukou Panny Marie, má také svůj půvab. Můžeme ho vnímat jako oslavu Nejsvětější Trojice.

Tajemství radostná jako by patřila Duchu Svatému, vždyť příchod Spasitele na zem jako pravého a vtěleného Boha je dílem Ducha Svatého a nejsvětější Panny. Duch Svatý naplňuje svatou Alžbětu, vede Simeona do chrámu a promlouvá ústy Vtělené Moudrosti v chrámě. Pak působí v celém Ježíšově životě.

V bolestných tajemstvích se náš duchovní zrak upírá k Bohu Otcí. V Getsemanech je to Otec, jehož vůli Ježíš plní: „Otče, buď vůle Tvá!“ A přitom věděl, že mu Otec dal všechno do rukou. Celá Kalvárie je oslavou jména Otcova: „Otče, oslav své jméno!“

Na Golgotě se Ježíš několikrát obrací k svému Otcí a nakonec do Otcových rukou odevzdává svého Ducha.

Jak v utrpení Kristově vyniká Lásky Boha Otce, když poslal svého milovaného Syna, aby nikdo spravedlivý nezahynul, ale měl život věčný!

A ve slavných tajemstvích je oslaven Kristus jako Pantomokrator, Vševládc. Zvítězil Lev z kmene Judova, vlastní mocí z mrtvých vstal a svou Krví vykoupil duše spravedlivých z područí ďábla. A po svém nanebevstoupení sesílá jako dar Ducha Svatého Utěšitele.

Celý růženec se uzavírá u Tě, u níž začalo Boží Království mezi lidmi. Za nevýslovného jásotu nebeshanů je Panna Maria i s tělem vzata do nebe a korunována Královnou všeho, co náleží Jejímu Synu.

Ať už se modlíme růženec tak či onak, vždy pamatujeme na příslib růžencové Královny z Fatimy: „Nakonec Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“ Amen.

P. Filip M. Ant. Stajner

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ztracená v nevládném a stále více odcizeném a nechápajícím prostředí. Avšak když jsme si živě vědomi, jak nesmírné jsou zástupy našich nebeských přátel, pak ve spojení s nimi nikdy nemůžeme být v menšině, kdyby proti nám stál celý svět. Obrácíme-li se podle dobrého křesťanského obyčeje aspoň jednou denně na svého anděla strážce, číňme tak s přesvědčením, že to není někdo, komu bylo uloženo opustit nebe, aby se tu na zemi plahočil za námi a zachraňoval, co se dá, zatímco ti ostatní andělé mají jiné starosti a na nás nemají pomyslení. Náš osobní anděl je spíše něco jako styčný důstojník nebo delegát nesmírného zástupu našich nebeských sourozenců, který spolu s nimi ustavičně patří na Boží tvář a spojuje nás tak živě s celým tímto nebeským sborem. Každý z toho nekonečného zástupu nás osobně a důvěrně zná a nesmírně si nás váží jako nejdražšího Božího pokladu. Andělé nás milují mnohem čistší, nezištnější a pozornější láskou, než jaké bychom se mohli dočkat zde na zemi od těch nejlepších nejbližších přátel i příbuzných. Přitom o možnostech a moci, jakou tato jejich láska disponuje, si vzhledem ke své lidské omezenosti ani neumíme udělat náležitou představu. Lidé tohoto světa podnikají všechno možné, jen aby si zajistili přízeň někde „nahore“ a měli tak co nejlepší protekci. Oč lépe jsme na tom my, kterým nejužitečnější „protekci“ nabízí sám nejvyšší Bůh a Pán. Sbory andělů jsou nejněžnější a svým vlivem nejmocnější „společenská vrstva“ mezi všemi tvory.

Že si své společenství s anděly připomínáme právě v měsíci svatého růžence, jistě není náhoda. Andělé jsou nejpovolnější učitelé, kteří nás mohou vyvést z omylu, pokud máme pokušení vidět v růženci jen monotónní odříkávání Zdrávásů. Jsou to nejasvěcenější průvodci, v jejichž společnosti a do-

vodu můžeme jako v nebeském seriálu procházet klíčovými událostmi dějin spásy a pronikat do krásy a hloubky Božích tajemství.

Předně andělé jsou první a největší ctitelé Ženy, která se stala jejich královnou. A pak, růženec je anděly přímo protkán od prvního až do posledního desátku. Boží andělé jako bezprostřední svědkové a spoluúčastníci všech událostí, které vtělené Boží Slovo prožívalo mezi námi, jsou našimi nejlepšími průvodci při růžencovém klanění. Oni provázeli Pána od okamžiku jeho vtělení, chránili ho, sloužili mu, těšili ho, přednášeli Otci jeho prosby a vzdechy i jeho prolitou krev, otevřeli slavně jeho hrob a majestátně ho doprovodili k trůnu nebeského Otce. Modlitba růžence může posílit pro nás velmi povzbuzující vědomí. Jestliže nám Boží Syn chtěl být podobný ve všem kromě hříchu, znamená to také, že bohatou službu andělů nevyužíval jako zvláštní protekci, nechtěl si zajistit jen pro sebe výhodnější postavení. Na jeho příkladu poznáváme, jak andělé slouží také nám, zvláště když jako On bereme na sebe svůj kříž a jdeme věrně za ním. I v našem případě andělé sborem jásají při každém našem znovuzrození v obrácení, stírají nám pot a slzy, podávají kalich útěchy v utrpení a chrání nás na všech cestách, abychom nezranili nohu o kámen.

Jak opakoval Jan Pavel II., potřebujeme si připomínat a stále hlouběji nazírat Ježíšovu tvář, a to je obsahem růžencových tajemství. Poznáváme v nich, jak se Boží Syn stal podobným nám, aby nám zajistil podmínky pro naši podobnost s ním. Je to cílové setkávání v podobnosti, které nám tak závidí padlí andělé, ale které nám naopak Boží andělé nesmírně přejí, radují se z něho a všemožně nás na této cestě podporují, jen pokud jim v tom sami nešťastně nebráníme.

Svou vlastní charakteristiku, kterou máme následovat, nám Pán výstižně sděluje také v dnešním evangeliu: *Přišel jsem, abych sloužil a dal svůj život za mnohé*. Učit se sloužit druhým a obětovat se za ně – toto naše všeobecné misijní poslání je také ovoce školy svatého růžence. V tom je síla a moc růžence, že to není jen úkon soukromé zbožnosti, ale významná **služba** Boží Církvi i světu. Účinek modlitby nezávisí na tom, jak se líbí nám, ale jak se líbí Bohu. Modlitba, ve které právě nenacházíme zvláštní zalíbení, ke které dokonce pocítujeme jakýsi odpor, ale přesto u ní věrně setrváváme, platí v Božích očích mnohem více než krásné pobožnosti, ve kterých nacházíme velké zalíbení my sami, protože jsme si je sestavili podle svého vkusu. Taková věrnost, při které nepocítujeme žádný libezný cit, je už sama o sobě **obětí**, kterou dobrovolně přinášíme. Náš vkus má často velmi daleko k Božímu „vkusu“. Že má Bůh v modlitbě svatého růžence velké zalíbení, dal nám najevo v četných zjeveních v minulosti i současnosti. 7. říjen je trvalou připomínkou, že růženec je naší významnou zbraní v konfrontaci s naším odvěkým nepřítelem, ať už vystupuje v té či oné podobě. Tak jako zachránil křesťanství v roce 1571 a 1716, tak je jeho hlavním štítem i dnes. To rozhodující vítězství, které potřebujeme vybojovat, není ani vítězství zbraní ani pouhé pokojné soužití, ale **obrácení všech srdcí** k Bohu jedinému a pravému. To je **služba**, kterou stále zůstáváme dlužní světu.

Někteří duchovní předáci doporučují mladým lidem: Jestliže vám dělá růženec potíže, tak si raději čtete Písmo svaté. Tato rada má jednu zásadní slabinu. Dívá se na tuto modlitbu jako na něco, co slouží jen osobní potřebě či zálibě. Naše vlastní potěšení by však mělo být v duchovním životě posledním kri-

tériem. Katoličtí křesťané se musí od malička učit přijímat s ochotou i to, co je nám proti srsti, jestliže je to v zájmu Boží věci. Sám růženec je svým obsahem určen k tomu, aby nás postavil před závazný příklad, jakým je vtělení, život, utrpení a smrt Božího Syna, který šel ve všem „do krajnosti“, ačkoliv by jí jako člověk zůstal raději ušetřen. Svatý František, kterého nám rovněž představuje říjen jako velký Boží dar, nezměnil radikálně svůj život, protože ho to už v otcovském domě přestalo bavit, ale protože chtěl bezvýhradně vyhovět požadavkům Kristova evangelia. Dnes se takové důslednosti raději vyhýbáme a preventivně ji označujeme za extremismus. Kdyby Jan Pavel II. nebyl radikálně zasáhl ve prospěch růžence, kdo ví, jaký osud by ho potkal. Ti, kteří tuto modlitbu nemilují, dokážou si najít pro svůj postoj v koncilních dokumentech řadu důvodů. Ani Katechismus katolické církve se nijak nesnaží tuto modlitbu doporučovat a řadí ji k projevům lidové zbožnosti podobně jako náboženský tanec. Ten by však těžko zachránil křesťanstvo v krajní nouzi! Není tomu tak dávno, co jeden generální představený prastarého řádu zakázal jeho společnou modlitbu v řeholních komunitách s odůvodněním, že za života zakladatele tato modlitba neexistovala.

Modlitba svatého růžence vadí nejvíce tomu, proti němuž je namířena, satanovi. Karel Jaromír Erben to vystihl velice trefně: U koho se mu podaří, aby „to klokočí zahodil“, u toho postoupí „skokem deset mil“. A když jsme u českých básníků, můžeme říct, že každý, kdo se odváží vzít tu šňůru zrn do rukou a u ní přes počáteční nechut vytrvá, udělá podobnou zkušenost jako král Karel s českou révou: Přijde mu ve společnosti andělů na chuť a bude si žádat: „Dej mi dobrou míru!“

-š-

Výzvy fatimského poselství (77)

Už ve Starém zákoně nám Bůh dal tento zákon: *Nesmíš usilovat o pomstu a chovat zášť vůči synům svého lidu. Miluj svého bližního jako sebe samého: Já jsem Hospodin. Zachovávejte má ustanovení (Lv 19,18-19).* Ano, Bůh přikázal lásku k bližnímu; žádal lásku k sobě: *Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou! Tato slova, která ti dnes přikazují, ať zůstanou v tvém srdci! Vstěpuj je svým synům, mluv o nich, když budeš přebývat doma nebo budeš na cestách, když budeš uléhat i vstávat. Přivaž je na svou ruku jako znamení, ať jsou páskou mezi tvými očima. Napiš je na veřeje svého domu a na své brány (Dt 6,4-9).*

I když toto přikázání bylo ve Starém zákoně tak jasné, bylo špatně vykládáno a přeručováno, jak na to Ježíš poukázal zákoníkům a farizeům vzhledem k přikázání ctít otce a matku: *Tak jste svým podáním zbavili závaznosti slovo Boží. Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš: „Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními“ (Mt 15,6-9).* Další důkaz o zmatcích a těžkostech, které lidé vytvořili kolem Božího zákona, je patrný z následující otázky, se kterou se na Ježíše obrátil spolu s jinými jeden zákoník: *„Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22,36-40).*

Jak nás učí Ježíš, celý Zákon je obsažen v lásce k Bohu a k bližnímu z lásky k Bohu; neboli milujeme bližního, protože je Božím dítětem jako my, a pro-

to je našim bratrem se stejnou svobodnou vůlí, se stejným právem a určením vzhledem k věčnému životu. Proto nás tato láska má vést k zachování všech přikázání a každého přikázání, neboť všechna se nějakým způsobem týkají Boha a bližního. Jejich zachování slouží vždy k slávě Boží a dobru nás samých i našich bližních. Naopak jejich porušování zasahuje Boží vnější slávu – tj. jeho stvořené dílo, a ne jeho samého – a poškozují naše osobní dobro a dobro bližního, ať uvažované individuálně či společensky.

Důvod je tento: jsme údy Kristova mystického Těla, kterým je jeho Církev, a v ní dochází k něčemu podobnému jako v jakémkoliv živém těle: jestliže jeden úd onemocní, celé tělo trpí; a když uhne jeden úd, pocítí to celé tělo. Přestoupení při-

kázání je tedy přerušením lásky: vždy, když dochází k těžkému hříchu proti jednomu z přikázání, láme se pouto lásky, které nás spojuje s Bohem a bližním; nemůžeme říci, že milujeme, když urážíme!

Svým porušováním přikázání skutečně umenšujeme svůj osobní podíl na vykupitelském díle Ježíše Krista a následně na jeho plodech; urážíme bližního svým zlým příkladem, ať už tím, že ho svádíme na zlé cesty, nebo tím, že ho poškozujeme v jeho právech, zdraví, životě, majetku, v jeho dobrém jménu, cti, pověsti, osobní důstojnosti atd.

Škodíme však také sobě samým, neboť se připravujeme o Boží milost a vystavujeme se nebezpečí věčného zatracení, vzdáváme se osobní důstojnosti, dobrého jména, cti, materiál-
ních, mravních a duchovních do-

ber a v mnoha případech dokonce samotné možnosti uplatňovat svou svobodu, protože jak praví Pán: *Hříšník se stává otrokem hříchu.* Obětujeme zdraví a častokrát časný a věčný život. Jak smutné následky našeho porušování Božího zákona!

Není těžké vidět, jak jakékoliv porušování různých přikázání končí vždy útokem na zákon lásky: lásky k Bohu, neboť když porušujeme jeho zákon, přestáváme ho milovat; lásky k bližnímu, protože ho přímo či nepřímou urážíme; lásky k sobě samým, protože se znevažujeme a ošizujeme, když se připravujeme o nenahraditelná dobra pro čas a pro věčnost. Často si ani neuvědomujeme, že pohrdáme sebou samými.

Přikázání jsou obsažena v lásce. Všechna jsou vyjádřením onoho živého plamene lásky, kterým je Bůh: *Bůh je láska!* Z lásky nám je Bůh přikázal; jako činí ▶

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00.
 - Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
 - 11.45; 18.45 - Pohádka
 - Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz**

Ne 22. 10.: 8.02, 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Libanonská mise (d) 9.05 Přání 9.20 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 9.50 Pro Vita Mundi - Setkání s hostem 10.30 Mše svatá v rámci oslav Misijní neděle v ČR (celebruje P. Jiří Šlégr) 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Film pro děti 20.05 Octava dies 20.35 Film z Národního filmového archivu 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Dobry pastyř, Mezi oběťvými rukama a srdcem (d).

Po 23. 10.: 8.05, 20.55 Hitlerova kariéra (3/5) (d) 8.35; 21.45 Na koberečku 9.00, 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00, 18.05 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čtème z křesť. periodik 21.25 Libanonská mise (d) 23.00 L' Orfeo baroque orchestra, J. S. Bach, G. B. Telemann (k).

Út 24. 10.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00, 18.30 Čtème z křesť. periodik 09.45, 21.30 Ratiboř (d) 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 20.05 Kapucínská cesta. Série dokumentů z Videofestivalu 2006 (d) 21.05 Přání 22.30 Octava dies 23.00 Hledání.

St 25. 10.: 8.40, 21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Hitlerova kariéra (3/5) (d) 10.30, 22.55 Generální audience 18.05, 21.40 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 18.15 Hledání (d) 19.20 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 20.05 Poltón klub 21.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom 21.55 Noční univerzita.

Čt 26. 10.: 8.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra (3/5) (d) 20.05, 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 21.15 Octava dies 22.20 Ratiboř (d).

Pá 27. 10.: 8.05, 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.10, 21.30 Kapucínská cesta. Série dokumentů z Videofestivalu (d) 10.40 Na koberečku 10.55, 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Přání 11.15 Hitlerova kariéra (3/5) (d) 18.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom 18.35 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 19.30 Dětská televize 20.05 Sešli se, aby pomohli (k) 23.00 Noční univerzita.

So 28. 10.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 8.50 Čtème z křesť. periodik 9.00 Pohádka pro děti (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra (4/5) (d) 20.05 Přírodní zázraky Evropy-Meteory (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita

Ne 29. 10.: 8.02, 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 9.05 Přání 9.20 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 9.50 Pro Vita Mundi - Setkání s hostem 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava ve slovenštině 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Sněhurka (f) 20.05 Octava dies 20.35 Střípky vzpomínek (f) 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Kapucínská cesta. Série dokumentů z Videofestivalu 2006 (d).

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

►dobrý otec, který dává svým dětem nutná poučení, aby mohly kráčet po dobrých cestách a byly šťastné.

Příkázání jsou našimi nejlepšími strážci, nejlepší obranou lidského života. Kdyby všichni zachovávali Boží příkázání, nebylo by násilníků, zlodějů, cizoložníků, modloslužebníků ani nepřátel jakéhokoliv druhu. Všichni bychom se milovali jako bratři a navzájem si pomáhali v radosti, pokoji a blahobytu jako děti spojené vjedno v domě svého otce. Ano, protože svět je právě toto: dům našeho Boha a Otce, který nás všechny stvořil, abychom žili spojeni vjedno pod jeho otcovským pohledem, těšili se ze stejných dober a stejných laskavostí, kráčeli po těžké cestě vyznačené týmiž zákony, žili stejný ideál, který nás přivádí k vlastnictví Království, kde život nezániká, radost nemá omezení a láska je věčná; věčná, protože láska je Bůh, láska je Boží život, který se rozlévá v jeho dětech.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Charismatický kněz z Afriky P. MONTFORT OKAA z mezinárodního katolického společenství Srdcí Lásky – Srdce Ježíšova a Mariina bude mít přednášku **v kostele Všechny svatých v Rožnově pod Radhoštěm v neděli 29. 10. 2006 v 19.30 hod.** (konec 21.30 hod.). **Další program:** 22.00–23.45 hod. – adorace za uzdravení srdce ● 24.00–03.00 hod. mše svatá. Mimo tento program bude od 11.30 do 19.00 hod. **řadná celodenní adorace.** P. Montfort Okka z Nigérie je mimořádně omlouštěný kněz, který přibližuje Boží plán uzdravení srdce skrze Srdce Ježíše a Marie. Ve dnech 25. – 29. 10. 2006 povede P. Okka exercicie v Koclířově u Svatav. Přihlášky u ČM Fatimy na tel. 461 543 164 nebo e-mail: fatima@iol.cz.

REGIONÁLNÍ VEČERADLO MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ na Svatém Kopečku u Olomouce v sobotu 28. 10. 2006

Program: 10.00 – mše sv., zasvěcení P. Marii ● 10.45 – I. přednáška (P. Pavel Kopecký), růženec ● 12.00 – Anděl Páně ● Pauza na oběd ● 13.00 – II. přednáška (P. Jiří Polášek) ● 13.30 – Vystav Nejsvětější Svátosti, růženec, svátostné požehnání ● 14.15 – závěr, uctívání milostného obrazu Panny Marie, mariánská hymna.

Doprava: Odjezd z Olomouce linkou DPMO č. 11 z hlavního vlakového nádraží: 8.50, 9.05, 9.20, 9.35. Odjezd z Kopečku: 14.35, 14.50, 15.05 atd. Doba jízdy: 18 min.

IZRAEL – POSLEDNÍ MOMENT!!! Odlet z Prahy – klasický biblický okruh, kvalitní hotel s polopenzí. **Termín: 9. 11. – 16. 11. Cena: 13 490 Kč + poplatky.** Informace a přihlášky: CK AVETOURL – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, mobil 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

Římskokatolická farnost Šternberk vás zve na **RŮŽENCOVOU SLAVNOST v chrámu Zvěstování Panny Marie ve Šternberku v neděli 29. října 2006.** Program slavnosti: 14.45 – zpěv mariánských písní ● 15.00 – slavný růženec zpíváný sborem šternberských mužů ● kázání novokněze Tomáše Strogana, kaplana v Přerově ● litanie k Panně Marii ● adorace a svátostné požehnání. Na závěr udělí novokněž všem přítomným novokněžské požehnání.

Královno posvátného růžence – oroduj za nás!

Liturgická čtení

Neděle 22. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 53,10–11
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
2. čt.: Žid 4,14–16
Ev.: Mk 10,35–45
Slovo na den: **Otrokem všech.**

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6
Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
2. čt.: Řim 10,9–18
Ev.: Mt 28,16–20
Slovo na den: **Hle, já jsem s vámi.**

Pondělí 23. 10. – nez. pam. sv. Jana Kapistránského

1. čt.: Ef 2,1–10
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 3b (*Bůh nás učinil, a my mu náležíme.*)
Ev.: Lk 12,13–21
Slovo na den: **Chraňte se před každou chamtivostí.**

Úterý 24. 10. – nez. pam. sv. Antonína

Marie Klareta
1. čt.: Ef 2,12–22
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)
Ev.: Lk 12,35–38
Slovo na den: **Mějte bedra přepásaná.**

Středa 25. 10. – ferie (příp. slavnost

Výročí posvěcení kostela)
1. čt.: Ef 3,2–12
Iz 12,2–3.4bcd.5–6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
Ev.: Lk 12,39–48
Slovo na den: **Věrný a rozvážný správce.**

Čtvrtek 26. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,14–21
Ž 33(32),1–2.4–5.11–12.18–19
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Ev.: Lk 12,49–53
Slovo na den: **V křest mám být ponořen.**

Pátek 27. 10. – ferie

1. čt.: Ef 4,1–6
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 12,54–59
Slovo na den: **Do posledního haléře.**

Sobota 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Lk 6,12–19
Slovo na den: **Sestoupil a zastavil se na rovině.**

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	22. 10.	23. 10.	24. 10.	25. 10.	26. 10.	27. 10.	28. 10.
Antifona	812	826	841	857	873	889	1673
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	1567
Antifony	813	828	843	858	874	890	1674
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	1674
Antifona k Zach. kantiku	722	831	847	861	877	894	1675
Prosby	817	831	847	861	878	894	1675
Záv. modlitba	722	1566	1566	862	878	894	1568
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	792
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	1676
Záv. modlitba	722	835	851	865	882	898	1568
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	904
Prosby	811	826	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	722	722	1566	1566	872	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2007

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2007 BUDE 9 Kč

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou ve Světle č. 1/2007. Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 8. prosince 2006 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti zájemci, **kterí ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2007 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel./fax: 585 220 626, e-mail: knihy@maticecm.cz
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **11-49 kusů** - 10 % sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** - 20 % sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** - 25 % sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2007 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15 % slevu z prodejních cen našich titulů** a 10% slevu z prodejních cen některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1